

200  
Gamla kända  
visor

om

Kärlek, Dryckjom, Bevärings- och  
Sjömansliv, m. m.

Samlade och upptecknade av

Hv. Eduard

Melodierna äro försedda med ackordbeteckningar  
för Gitarr-, Luta- eller Akulele-ackompanjemang.

Häfte 4. Nr. 1: 50

Nils Agbergs Musikförlag

Stockholm

## INNEHÅLL.

|   | Sid. |
|---|------|
| 77. I synnerhet i godt kalas .....              | 59   |
| 78. Phyllis och hennes mamma .....              | 59   |
| 79. Mina studier .....                          | 60   |
| 80. Alfred och Anna .....                       | 61   |
| 81. Vestberga-polska .....                      | 62   |
| 82. Det växte uti dalens famn .....             | 63   |
| 83. Nu har tystnat den ljuvliga sången .....    | 63   |
| 84. Beväringa .....                             | 64   |
| 85. Gökottera .....                             | 64   |
| 86. Framåt, I gossar blå! .....                 | 65   |
| 87. Å gubben han geck åt skogen en da'! .....   | 66   |
| 88. Malins milda öga .....                      | 66   |
| 89. En timme för sent .....                     | 67   |
| 90. Bonnspelemaen .....                         | 68   |
| 91. Stick ut, min båt, med förlig vind .....    | 69   |
| 92. Helan, Halvan och Tersen .....              | 70   |
| 93. Visperdalen .....                           | 70   |
| 94. Julia, hoppasasa .....                      | 71   |
| 95. Epikurén .....                              | 72   |
| 96. Gellivara-visa .....                        | 72   |
| 97. Lejonbruden .....                           | 73   |
| 98. Ack, högaste himmel och fallande jord ..... | 74   |
| 99. O, Susanna .....                            | 75   |
| 100. Anders och Köks-Kajsa .....                | 76   |

# Gamla kända visor

## 77. I synnerhet i godt kalas . . .

Allegretto.

Det är ej värt att nö-ta bort I kval sin äd-la tid; ty  
 kom i - håg, vårt liv är kort, Och so - len skön och blid Oss ly-ser mellan  
 molnen klar Och ger oss fle-ra gla-da dar; J - synner - het i  
 gott ka - las med nå-gra brö - der och ett glas.

- |   |   |
|---|---|
| <p>2. Fast vintern med sin kalla hand<br/>                 Ger rysning i vårt blod,<br/>                 Och isen ligger vid vår strand<br/>                 Så har jag likväl mod.<br/>                 Och hjärtat varmt och lyckligt är,<br/>                 Och lite full och lite kär;<br/>                 Isynnerhet i gott kalas<br/>                 Med några bröder och ett glas.</p> | <p>3. Om avund, hat och bitterhet<br/>                 På pannan rynka vill,<br/>                 Är bäst att i all liknöjdhet<br/>                 Sin granne dricka till,<br/>                 Och skratta åt den falska tro —<br/>                 Att aldrig lämna folk i ro,<br/>                 Som roa sig i gott kalas<br/>                 Med några bröder och ett glas.</p> |
|---|---|

## 78. Phyllis och hennes mamma

Livligt.

För att vän-ta her-den trogen, tra-la-la-la, Tra-la-la-la-la.  
 Smög sig Phyllis bort i sko-gen tra-la-la-la, Tra-la-la-la-la.  
 På den mju-ka mos - sans grund tog hon sig en li - ten blund.  
 Tra-la la-la, tra-la-la-la-la tra-la-la-la, tra-la-la-la-la!

- |  |  |
|--|--|
| <p>2. Hennes mamma — som sig borde —<br/>                 Trala ...<br/>                 för att se vad flickan gjorde, Trala ...<br/>                 efter smög på raska ben,<br/>                 men fann Phyllis helt allen'. Trala ...</p> | <p>4. »Har en karl ditt hjärta rövat,<br/>                 då jag lovar oförtövat,<br/>                 att till straff för lösligt sinn,<br/>                 spärra dig i kloster in.»</p> <p>5. »Kloster? Tack! Som jag erfarit,<br/>                 du ej själv i kloster varit,<br/>                 skulle så med alla ske,<br/>                 ville jag just klostren se.»</p> |
|--|--|

## 79. Mina studier

Calle Morell.

I många for-mer trivs det skö-na visst, fal-le-ra. Men  
 bå-len är det bäs-ta förstoch sist, fal-le-ra. Den lik-nar  
 him-lens sol så varm och ljus, fal-le-ra, Ej  
 un-der att jag går-na tar ett rus, fal-le-ra!

2. Du arma tok som pumpar i dig té,  
 Du blir till sist så blöt som ett gelé,  
 Den svag är — säger Paulus —, äte kål,  
 Jag hämtar livet helst utur en bål.
3. När jag har badat mig uti dess våg,  
 Då vaknar i en blink min studiehåg,  
 Ty samma verkan har på mig en bål  
 Som knäpper uti Lidners huvudskål.
4. Då blir jag filosof vid första glas,  
 Och alla läror slår jag då i kras,  
 Jag abstraherar bort från tid och rum,  
 Ty min princip är bibo, ergo sum.
5. För teologer har jag aversion,  
 Ty de predika jämt och samt om tron,  
 Jag granskar helst citron med min kritik,  
 Bondänglerläran är min Dogmatik.
6. I Juridiken jag ej dömma lär  
 Ty själv jag mest delicti Corpus är,  
 Men bästa lag som finnes tycker jag  
 Är en med arrack broddad sockerlag.
7. Och bästa Medicin jag känner till  
 Är porter, lilla supen och en sill.  
 Men när det upphållsväder råkat bli  
 Jag läser ivrigt Osteologi.
8. Och i Mathesen skarp liksom en syl  
 Jag gör i många krokar min kalkyl.  
 Då ryka räta linjerna för hin,  
 Ty jag studerar högre Geometrin:
9. Och tusen stjärnor tindra för min syn  
 När jag som Astronom far av mot skyn  
 Då ser jag många oerhörda ting,  
 Ja — till och med hur jorden går omkring.
10. I Æstetiken gör jag månget rön,  
 När varje liten mö jag finner skön;  
 Ty är hon även ful och stygg som tre  
 Hon är dock en försinnligad idé.
11. Och i Historien ser jag månget, drag,  
 Hur världens store män ha gjort som jag,  
 Ej hade Sverige gått till avgrundsdjup,  
 Om Carl den Tolfte tagit sig en sup.
12. På Kemisk väg jag finner framför allt.  
 Den stora nyttan utav Attiskt salt.  
 Men bland de många baser jag har sett,  
 Är »Basen» dock hos Lövens numro ett.
13. Så lever jag som pärla uti gull,  
 Och själv jag märker knappt hur jag  
 blir full,  
 Vid Bacchi Kungliga Academi  
 Det går som tusan att professor bli.
14. Med Bacchus är jag bror, med Venus vän,  
 Och därför ger jag världen den och den,  
 Här lever jag som gudars ättelägg,  
 Fastän jag icke äger spik i vägg.
15. Dock — fattig är ej den som något kan,  
 Med ruset jag ett ädelt yrke vann;  
 Jag styr min egen väg på livets älv  
 Ty kopparslagarverkstad har jag själv.
16. Och skulle jag uti en rännsten dö  
 Med lugn jag bjuder världen mitt ajö,  
 Om hjärtat blott är glatt och själen ung  
 Så dör man lika saligt som en kung.

## 80. Alfred och Anna

När kvällen stundar och bju der vi-la, Den skö-na  
 An-na åt lun-den i-lar Att mö-la Al-fred i da-lens  
 lund, Hon lo-vat kom-ma i kväl-lens stund.

2. Hon var så glad och hon sprang så lätt,  
 Sin barm hon full utav blommor sätter,  
 Vid högra sidan hon binder fast  
 med röda bandet en blomsterkvast.
3. I dalen där som de stämt sitt möte  
 där vilar hon sig i kvällens sköte.  
 Sen går hon längtande dalen om,  
 men ingen Alfred till henne kom.
4. Hon går i oro och längtans kvalen,  
 Då hördes ljuda ett skott i dalen,  
 då hördes ängsligt ett jämmerrop,  
 som trängde fram mellan trädens hop.
5. Hon går att möta sin vän på vägen,  
 men stannar genast bestört, förlägen,  
 Hon dignar ned, men hon fattar mod,  
 ty Alfred låg där badande i blod.
6. Hon frågar, men hennes röst är bruten:  
 »Säg, käre Alfred, ack, är du skjuten?»  
 Hon dignar till hans blodröda fann,  
 men Alfred viskar blott Annas namn.
7. Han vänligt räckte åt henne handen  
 och sade: »Anna, nu lösas banden.  
 Farväl, min Anna, nu skiljs vi åt.»  
 Hon brister ut i en häftig gråt.
8. Nu öppna såret ej mera blöder,  
 Vid Annas bröst ligger Alfred döder,  
 Han ligger kallnad vid hennes barm,  
 Och om hans liv har hon lagt sin arm.
9. Vid Alfreds lik vakar Anna trogen,  
 men mördarn ilar fram genom skogen  
 och ropar själv av förskräckelse:  
 »Jag haver mördat, o ve, o ve.»
10. Det svåra kan han nu aldrig glömma.  
 Han går att Alfred för människor gömma  
 och vandrar uppåt den väg han flytt,  
 men laddar först sin pistol på nytt.
11. Pistolen han emot bröstet vänder,  
 men Anna fattade om hans händer  
 och ropte själv fast med sorgset mod,  
 hon sade: »Blod har nu flutit nog.»
12. Och vådaskottet sig själv avlossar,  
 Och blodet börjar ur såret forsa,  
 Och Bernhard endast en suck nu hör.  
 Vid Alfreds sida skön Anna dör.
13. Det sista skottet hör någon akta,  
 Där kommer människor från alla trakter,  
 Båd' små och stora från närmsta by  
 förskräckta häpna för denna syn.
14. Mång flicka domnar och mister modet,  
 då månen speglar sig uti blodet.  
 Då hördes icke en mänsklig röst  
 men vemodsklagan från varje bröst.
15. Hur sent det blev uti dystra kvällen.  
 Blev Bernhard gripen och förd i cellen  
 och smidd i bojor, — i detta kval  
 där härskar mörker förutan tal.
16. Han bittert gråter båd' dar och nätter  
 och bleka kinder med tårar väter.  
 Sen går han längtande dagen om,  
 tills sent om sider hans dödsdom kom.
17. En dag fångvaktaren han berättar:  
 »I morgon, Bernhard, man dig avrättar.  
 Bered dig själv och bekänn ditt mord.  
 förrän du göms i den kalla jord.
18. »Ja», Bernhard svarar och stilla gråter,  
 »nu vill jag dö och se Anna åter,  
 ty hon däruppe i änglandet  
 skall ge förlåtelse med sin hand».
19. Och nästa morgon man Bernhard leder  
 till avrättsplatsen. Han faller neder.  
 En blomsterkvast han i handen höll,  
 och bilan höjdes — hans huvud föll.

## 81. Vestberga - polska

Jag sjunger hi! och jag sjunger hej! Ja, jag sjunger hi och  
 hej-san! Di ha bett mej al-le Att jag skol-le tral-le,  
 Vill ni hö-re på så säj sa'n, Ser ni hur som bru-en  
 Pyn-tad står i skru-en, Ly-ser som en Harr-gåls-  
 grind sa'n. Ho ä smärt å ra-ker som e Värm-lands-tall,  
 Och så snäll å spa-ker, som e ko i stall, Att ho' ser så  
 man-lig ut de'ska-dar ej, Kär-le-ken han ä' ju blind sa'n.

### 2. Jag sjunger etc.

Strax ve bru'ens si'e  
 Står han som har frie.  
 Såg ni vackrar' karl? Åh nej — san!  
 Bön'ner, åv me' mössan,  
 Häls på bru'gums-gössen,  
 Stor å stark å full av must — san!  
 Han ä grann å ståtlig som e' majstång  
 Pröppad full me' älskog, som e' »följe-  
 tong»,  
 Kors att se hur båges ögon välve sej,  
 De' ä just e' långtans lust — san.

### 3. Jag sjunger etc.

Bakom stå å niger  
 Bru'ens alle piger  
 Vackre töser! — nekas ej — san!  
 Fia ho' ä' fröken,  
 Gusten ser om köken  
 Hos den söte Anne-Marie — san!  
 Eli ho' ä' läcker som e' duvstek  
 Töcker om e' karl, som står på »abethek»  
 Åh, de' måtte vara fan te' ljuvli' dryck,  
 Så'nner kärleks-ellesir — san.

### 4. Jag sjunger etc.

Bre've Harrgåls-Jerkar.  
 Stolte Lars man märker,  
 Riddare, som kråme sej — san.  
 Prästens fru för resten!  
 Klockaren å prästen,  
 Som fick dåligt pastorat — san;  
 Grannar, herrskapsfolk å gäster många  
 fler,  
 Sedan ä' dä' jag, som klinkar på klave'r,  
 Stackars flicka (gösse) om jag någon  
 fästman (fästnö) får  
 Blir de' visst e' lång-»sällat» — san.

### 5. Patron han heter Herrman

Och hustru hans heter Pauline.  
 Ho' ä' söt som hönning.  
 Han ä' biens könnung.  
 Svärmar ljuvt kring hennes blick, — san.  
 Di som ej ha' tunge  
 Till att skråle, sjunge,  
 Di ska' dricke deras skål — san!  
 Mätte deras levnad flyte lugn å klar,  
 Liksom bäcken mellan gröne ångar far,  
 Där ska' våre minnens duva ha'de sej,  
 På Westberga harregål — san.  
 Bernh. Lundbergh.

## 82. Det växte uti dalens famn

Lugnt.

Det väx-te ut-i da-lens famn en li-ten blom-ma ut-an namn, bland  
al - la da - lens blom mor små, hon skö - nast var än-dä.

2. »Ack, lilla fjärlil kom till mig,  
bliv kvar, så har din blomma liv,  
men flyr du bort, skall blomman dö,  
bli kall som vinterns snö.»

3. Men fjärlilns liv det var så kort,  
till andra blommor flög han bort,  
och blomman hop sitt öga slog,  
hon vissnade och dog.

## 83. Nu har tystnat den ljuvliga sången

Nu har tystnat den ljuv-li-ga sången, Som jag hör - de så of - ta bland  
fåg-lar-nas röst, Nu jag saknar de ljuv-li-ga or - den, Som du  
ta - la-de mig och mitt hjärta tilltröst. Ingen gläd-je för mitt hjärta, Ingen  
li - sa för min smärta, Ty nu ser jag att din kärlek är för - bi. Ingen bi.

2. Du har låtit din kärlek försvinna,  
Liksom molnen de försvinna uppå him-  
melen den blå.  
Du har låtit mitt hjärta förnimma,  
Att det var din fulla mening, att du ville  
mig försmå.  
För så många gossar, hala,  
Och så söta ord de tala,  
Och jag vet, att de ämna svika mig.

3. Sök dina vänner och sök ibland de rikel!  
De ha penningar, som skylla mång' tu-  
sende fel.  
Ty där finner du säkert din like.  
Bland de fattiga flickorna vill du ej hava  
del.  
Men si, alla rikedomar  
Vill jag likna vid en blomma,  
Som om aftonen vissnar omkull.

4. Om jag ägde mång' tusen på tusen.  
Och jag blänkte av silver och det rö-  
daste guld,  
Då vore jag väl ej av dig förskjuten,  
Ty då vore jag en vän, som var trogen  
och huld.  
Men jag är ej övergiven,  
Fast jag fattiger är bliven,  
Ty det haver jag ej själfver mig utvalt.

5. Nu har tystnat min tunga till att sjunga,  
Till att teckna dessa rader till dig, min  
lilla vän,  
Nu har kärlekens sol börjat slockna,  
Och jag uti ditt hjärta ej mera är känd.  
Ingen glädje för mitt hjärta,  
Ingen lisa för min smärta,  
Ty nu ser jag, att din kärlek är förbi.



## 84. Beväringa

(G. Fröding.)

O. Lundquist.

Se be - vä - ring - a där i sin krigs - mansprakt, han är  
grann, han är gul, han är blå! Han har su - pit sig full, och han  
dan - sar i takt, han kan hop - pa, men kan in - te gå.

2. Se, hon girar och far och slår klack3. Och en långskankspojke i kortbensbyx,  
emot klack, hoppas före med flaskan i hand.  
se, hur kaskarna hänga på sned! Och ger attane fan, vad det tänks eller  
När den ene går fram, gör den andre en tycks,  
back, när han tar sig en tår uppå tand.  
för se, så är beväringas sed.

4. Se, beväringa där, se, beväringa där!  
hon kan hoppa men kan inte gå.  
Se, beväringa där, hur lycksalig hon är,  
där hon skuttar på klack och på tå.

## 85. Gökottera

Visa från 1840 - talet.

Vad är väl det som om vår - en gör, att kur - ti - sö - rer - na  
ö - kas? Jag ber om ursäkt jag rör ej för, att skäl - et där - till skall  
sö - kas i lju - va hoppet att i - från kö - ken bli bju - den ut till att  
hö - ra gö - ken, av flic - ke - ra, av flic - ke - ra.

2. Vad är det väl som de flickor då  
Så intressera för detta? —  
Det är att de i »alléen» få gå  
Vid gossens sida och »sprätta»,  
Och för att bjudna bli uppå balen  
Och sig få visa i »stora salen»  
För »gossara»
3. Vad är det väl som i staden gör  
Att barnsöl firas beständigt.  
Och — fastän just det ej någon rör —  
Man gift kan bli så behändigt?  
På frågan är det så lätt att svara,  
Ty flickor bruka om vår'n ej spara  
»Gökottera»

# 86. Framåt, I gossar blå!

Soldatsång från 1840 - talet.

Marsch.

The musical score is written in G major (one sharp) and common time (C). It consists of six staves of music. The lyrics are written below the notes. Chord symbols (A, E7, F#m, E, D) are placed above the notes to indicate the harmonic structure. The lyrics are: *Framåt, I gos-sar blå, Framåt, I gos-sar blå! Till se-ger skall det gå, Ja, till seger skall det gå! Framåt i slutna led, var alltid svenskens sed, Och ej för el-den blin-ka när ka-no-nen dund-rar vred! Och vo-re här så rys-sar som mygg i sommarkväll, Vi vil-ja rän-sa luf-ten med storm från Nor-dens fjäll. Fram-åt, I gos-sar blå! Till se-ger skall det gå! Hur-ra, hur-ra, hur-ra.*

2. Framåt, I Nordens män,  
 Framåt, I Nordens män!  
 Musköterna på spänn,  
 Ja, musköterna på spänn!  
 Du lätta tiraljör,  
 Du raska granadör,  
 Giv akt att ovän kommer ej för  
     när ditt blanka rör!  
 Som unga karoliner vi vilja  
     ärligt slåss.  
 Och kulans sång som fordom är  
     vår musik för oss!  
 Framåt, I Nordens män,  
 Musköterna på spänn!  
 Hurra, hurra, hurra!

3. Du kämpaskara god,  
 Du kämpaskara god!  
 Framåt med lustigt mod,  
 Ja, framåt med lustigt mod!  
 Med bröstet trotsigt sträckt,  
 Vrid upp mustaschen käckt!  
 Och visa att du går, kamrat,  
     i elden oförskräckt!  
 För allt vad härligt finnes i  
     Skandinaviens land,  
 För ärans gamla anor och  
     flickans ljuva band,  
 Du kämpaskara god!  
 Framåt med lustigt mod!  
 Hurra, hurra, hurra!

O. T. Sturtzenbecker.

## 87. Å gubben han geck åt skogen en da'!

Polska.

*D A7 D A7*  
 Å gub - ben, han geck åt sko - gen en da' Å skull skä - ra kät - par  
 käringa ho ga sej nå - gon där - på, Att "dem ska du själv få  
*1. A7 D 2. A7 D G*  
 vi - ta, Men sli - ta." Å när han då kom hem, då  
*D A7 D*  
 kom dä'så i gang, Att kät - pestumper i - kring bol ä bän - ker slang. Å  
*G D A7 D*  
 hur - ra för mej! Dä' sä - jer ja dej, Att den - ne le - ken glömmes aldrig.

2. Å trätorna stog i dagarna tre,  
 Å ändå så blev då värre,  
 Å gubben föll på sin' baraste knä  
 Å kalla' si' käring herre,  
 Men ä' då inte nu, så någon to' fel,  
 Att gubben får gå te käringa å be?  
 Å hurra för mej! Dä' säger ja' dej,  
 Att denne leken glömmes aldrig.

## 88. Malins milda öga

Scherzando.

I. Dannström.

*F C7 F*  
 Ma - lins mil - da ö - ga och dess kind med lå - gor i, vad de döl - ja  
*B C7 F Dm*  
 fö - ga hjär - tats svärme - ri; men mot mig hon än - dock är  
*B Gm A C7 F C7*  
 stän - digt kall och fjär, Jag mitt kval för - kla - rar, ber och suc - kar  
*F C7 F C7 F*  
 natt och dag, om hon mig ej sva - rar snart för - tryckt blir jag!

2. En gång här om dagen  
sökte jag att fatta mod,  
jag var så betagen  
och hon log så god:  
»Söta Malin ville du,  
blev jag lycklig nu!»  
O! vad harm och smärta,  
bort hon sprang, men log ändå  
med sitt varma hjärta  
jag fick ensam stå.

3. Älska och förglömmas  
är den grymma dom jag fått;  
Kan en män'ska dömmas  
till en värre lott?  
Tyst mitt hjärta klappa ej,  
Malin säger; »Nej».  
Ack, du kan ej finna  
sällhet uppå jorden mer,  
hjärtan kan du vinna  
man aldrig Malins mer.

## 89. En timme för sent

En gång ut - i barn - do - mens da - gar, Lät min  
Det hon spåd - de, jag bit - tert be - kla - gar, har jag  
mo - der en kä - ring mig spä.  
sett i upp - fyl - lel - se gå. Den - na  
kä - ring med käpp och med kryc - ka ha - de  
är - li - gen bå - let för - tjänt, Ty hon spåd - de: All  
jord - li - vets lyc - ka, skall han fin - na en tim - ma för sent.

2. Min onkel var en bland de rika,  
— Ja, han liknade ej sin nevö! —  
Men hoppet det skulle mig svika,  
När han lade sig ned för att dö  
Testamente han ville uppsätta,  
Mig till arving' han hade nog men't  
Men juristen som skulle det förrätta,  
Han och jag kom — en timme för sent.

3. Jag ett ämbete skulle se'n söka,  
Och till slut det sig slumpade så  
Att jag ödmjukast ryggen fick kröka,  
Bugande för herr Statrådet gå.  
Och han svarade vänligt: »min herre  
Ni har ämbetet ärligt förtjänt,  
Men beklagar, min själ, att dess värre  
Ni har kommit — en timme för sent.

4. Mitt hjärta det brann av en låga  
För en tös, som var rik och var skön.  
När till sist jag bekände min plåga,  
Hon mig svara', den älskliga mön;  
»Du med tröghet är rikligt begåvad,  
Förr du borde mig sagt vad du men't,  
Det var dumt — ty nu är jag förlovad  
Du har kommit — en timme för sent

5. När ifrån denna jämmerdalen  
Själen svingar sig glad uti sinn  
Fram till porten till himlasalen,  
Jag befarar jag ej kommer in,  
Ty där är det nog »lapp uppå luckan»,  
Himlens fröjd är mig även förmen't  
Och jag finner med sorg och med suckan  
Att jag kom dit — en timme för sent.

# 90. Bonnspelemaen

(F. A. Dahlgren.)

A dunn-ra ras-sa - tre, å slå nu int å bläng! Go  
 vär-ner, lag er te å ta en Jös-härs-sväng! Ni ser föll ja står  
 här på tön-na å stäm-mer min lel - le fe - jol; bårt,  
 göb-bar å kärnger på stön-na! Tull stab-ben dit bål un-ner bol! Pling  
 plin-ge li plin-ge - li pling...Se så ja nu stäm-  
 mer dä bra; ställ opp er bar-dus i en ring, för  
 äl - lers ska' at - tan er ta! Dä ja, dä ja,  
 dä ja' som spe - - ler.

2. Filulili lulili läj ...  
 Lött pålsken komm' i gang!  
 Dä ska nåck gå som häj,  
 fast stöga ha å träng.  
 Du Oia där: sul'nt mä skanka,  
 din store å lange drasut!  
 För ällers så ska ja' dej banka  
 mä ströken, så skaal får en kut.  
 Här döger då int te var' tong  
 här döger då int gå i lonk  
 plong plongeli plongeli plong ...  
 Hör på hu fejoel slör klonk —  
 d'ä ja', d'ä ja', d'ä ja', som speler.

3. Häj, freska tag! Gi plass!  
 Häj, skrap' å stamp' å skak'!  
 Smäll klacken klass på klass!  
 Hyss läggen opp i tak!  
 Tack, Bängt, ska du ha för dä grepe —  
 se, täcker ska guters var':  
 Du strök medt i take a repe  
 mä tåna, å den som va rar.  
 Ho häja! Se nu å dä knäfft,  
 nu går dä rent änna på stup;  
 men ja' blir i halsen så täfft —  
 hör, grannfarn, ro hit mä en sup!  
 D'ä ja', d'ä ja', d'ä ja', som speler.

4. Plink plangeli plingeli plank ...  
 Husch, damm' står tjockt som ler;  
 mor Kersti, klet en dank  
 på väija, så vi ser!  
 Höll, höll da, dans' int iköll tönna —  
 ptro! ptro! — jo se nu ä dä gjorrt!  
 Gu fader förlött er den sönna!  
 Hjälp opp mej igen ä dä forrt!  
 mor Annika, fly mej en dramm  
 Hutt, jänter, ä gi er tefress!  
 Ni kommer int åter äll fram  
 förrn ja' ä fejol blir teress:  
 D'ä ja', d'ä ja', d'ä ja', som speler.
5. Hoj pina ettra, dö,  
 dra te nu än en gang!  
 Skutt, Brita, som en sö!  
 Ping pingeli pongeli pang ...  
 Spänn knuten 'tä kroken i take,  
 du Bängt, ska ja' sij' du ä khär!  
 Kors näj men se Ola, dä vrake,  
 drev klacken i flesen på Pär.  
 Va smärer ni, kärnger där bäl?  
 Bälj kaffee i er ä tig!  
 Blann te ä gi hit mej ä skäl  
 mä ullvalle ... sett inte ä blig!  
 D'ä ja', d'ä ja', d'ä ja', som speler.
6. Ho häj i fullan dus! —  
 Men dätt' va ännu grömmt,  
 ja' ser så möa ljus  
 ä lell så ä dä skömmt.  
 Va fan, vill inte stöga stå stilla?  
 Ja' mener ho vännar ikring —  
 höll, stan'! — usch! dä vriner så ille —  
 höll, stan', lött mej stämme ... pling.  
 pling!  
 Oj, jäkel regera min kvint!  
 Han rök, ä tinorn kytt' ättä,  
 ä basen, dä kröttre, slog slint;  
 dä går lell mä allten — dans' på!  
 D'ä ja', d'ä ja', d'ä ja', som speler.
7. Ö hutt! va sa du, Lars?  
 Va? gnir ja' nerom staal?  
 Ah, du ä söpen bars  
 ä har int yj' i skaal.  
 Höll i mej, ja' siger te jola —  
 dä tönn-hällvett mätt' stå på skä —  
 nä jäkel ännädra den Ola,  
 han trödd mej, så ströken flög ä!  
 Gunatt mä er, bönnar! Nu manns  
 ä stöga som körk' utta präst  
 ä vill ni fannsér'er ä dans',  
 så får ni allt vänt 'te härnäst  
 d'ä ja', d'ä ja', d'ä ja', som speler.

## 91. Stick ut, min båt, med förlig vind

Måttligt.

The musical score is written on a single staff in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. The melody is simple and rhythmic. Chord symbols are placed above the staff: D, A7, A7, D, A7, D, A7, D, Em, A7, D. The lyrics are written below the staff in a cursive script.

*Stick ut min båt, med för - lig vind Allt ö - ver vi - kens blå - a*  
*vat - ten. Så o - be - märkt, som sko - gens hind Fram -*  
*i - lar i den tys - ta nat - ten! Min flic - ka rén på*  
*fjär - ran strand, Hon vin - kar med sin vi - ta hand.*

2. Hon vinkat länge. Hjärtat slår  
 Oroligt inom barmens galler,  
 Och ifrån ögat sakna's tår  
 På kindens röda rosor faller.  
 Flyg därför milda västanvind,  
 Kyss tåren från min flickas kind.
3. Vad det är skönt på fridlyst sjö  
 Att segla fram i tysta kvällen,  
 Och tänka på sin hulda mö,  
 Som sitter drömmande på hällen  
 Och speglar sina lockars svall  
 I vågens strålande kristall.
4. Det går, det går med lustig fart,  
 Men tanken ändå före hinner.  
 Och nu är jag vid målet snart,  
 Där jag min hulda flicka finner.  
 Ligg båt och vila dig vid strand!  
 Jag ilar i min flickas famn.

## 92. Helan, Halvan och Tersen

Ad libitum.

Av allt vad man förtär, Bäst smakan-de väl är Det kla - ra  
 ting som här man he - lan kal - la plär, Vars go - da ver - kan al - la  
 kän - ner. Om man ej he - lan får, man sur och trumpen går, Och längtar  
 ba - ra få he - lan kla - ra. Om man ej he - lan får, Man sur och  
 trumpen går och läng - tar ba - ra Få he - lan kla - ra.

2. Om den ej verkan gör,  
 Ni halvan taga bör,  
 Då kommer gott humör  
 Med en bit bröd och smör.  
 Men tersen blott i nödfall tages:  
 Bäst är man på den spar,  
 Och ej så bråttom har  
 Att botten hinna,  
 Snart den vi finna.

3. När sedan flaskan har  
 Ej flera droppar kvar,  
 Och alla druckit ut,  
 Nåväl!... då är det slut!  
 Men jag vill hoppas då att ingen  
 Se'n längre trumpen är,  
 Det rakt åt skogen bär.  
 Må alla sjunga  
 Se'n med oss unga.

## 93. Visperdalen

(K. A. Nicander.)

Det vis - kar i den stil - la da - len, Vem vis - kar där?  
 Det är ett slag av näkter - ga - len, det bäcken är. Nej,  
 bäcken stannat, tyst få - geln är, Det är väl an - nat, som vis - kar där.

2. En jungfru satt med krans i håren  
 vid Visperbäck,  
 som ängeln mild, som ros om våren  
 så frisk och täck.

Hon viskar trogen:  
 »Min natt var lång,  
 så hemsk är skogen,  
 kom hem en gång!»

3. Det suckar i den stilla dalen,  
 Vem suckar där?  
 Det är väl duvans suck i alen:  
 det floden är.

Nej, duvan lilla  
 ej suckar så,  
 och Ren är stilla  
 vem suckar då?

4. En yngling inom fängelsemuren  
 i mörker satt.  
 Han suckade, och kring naturen  
 ljuden sucken matt.  
 »Jag kommer, Clara!  
 Men när, vet Gud.  
 Låt kedjan svara,  
 hon är min brud.

5. Den fångna yngling dog i bojan  
 på Falkenberg,  
 och Visper-mön i dunkla kajan  
 hon dog av sorg.  
 När svanen landar  
 på blommigt skär,  
 de trognas andar  
 än mötas här.

6. Då solens första strålar glimma  
 på klippans rand,  
 och tysta silverfiskar simma  
 vid stenig strand,  
 envar, som fiskar  
 än höra kan  
 att när hon viskar,  
 så suckar han.

## 94. Julia, hoppasasa

Allegretto.

Man "morer" sig i "Kong-ans by" Ju li - a, Ju - li - a,  
 Hopp-sa-sa! och da-gar-na där lus-tigt fly Ju - li - a, Hopp-sa -  
 sa! Men Stockholm är då "lidt för mer, Där me - ra ljuv-ligt  
 tär-nan ler och Punschense-dan, rin-ner där i sö - ta gyll - ne  
 strömmar ner. Ack, Ju - li - a, Ju - li - a, Ju - li - a, Ju - li - a,  
 Hoppsa - sa, Ju - li - a, Ju - li - a, Ju - li - a, Hoppsa - sa.

2. Se'n vandrar man uppå Norrbro,  
 Julia, Julia, Hoppasasa!  
 Och där är tjängs», det må du tro,  
 Julia, Hoppasasa!  
 Där, uti månens bleka glans,  
 Små Amoriner gå i dans,  
 Ej större njutning nå'nsin fanns,  
 Än träffas där av Amors lans.  
 Ack, Julia, Julia, Julia, Hoppasasa!  
 (Refräng) Julia, Julia, Julia, Hoppasasa!

3. Ja, leve Stockholm, Julia.  
 Julia, Julia, Hoppasasa!  
 Där skulle himmelen du ha.  
 Julia, Hoppasasa!  
 Där lever man i lustighet  
 Med allt det andra ... som du vet,  
 Och där är själva isen het,  
 Och där blir sorgen bet.  
 Ack, Julia, Julia, Julia, Julia, Hoppasasa!  
 (Refräng) Julia, Julia, Julia, Hoppasasa!



# 95. Epikurén

(J. A. Wadman.)

Andantino.

Moleau.

Jag vill ha rus, ett gläd-je - rus var dag. Jag vill var  
natt med skö-na kvinnor skämta! Kung Sa-lo - mo pre-di-ka-de som  
jag — Att sällhe-ten av vin och kvinnor häm - - ta Vad  
gläd-je gör det mig i gra-vens natt Med mö-dor att ha sam-lat  
skatt på skatt, Att Sa-ga ro-sar mig i murk-na skrif-ter  
För sto - ra värv och ly-sar-de be - drif - ter.

2. Nej, jag vill dricka, tills jag dignar.<sup>4</sup> Och du, min bror, som under stort besvär  
På mjuka bädden vid Selindas sida. Armbågat dig igenom svåra tider,  
Dess vita barm vad den är varm och ung, Som gråtit blod, var gång du varit kär,  
Vad där är ljuvt att tidens lopp förbida! Och dricker vatten, tills kaldunet svider.  
Låt solens hästar skena med dess vagn, Se liljorna på marken och var man,  
Det gör mig föga glädje, föga gagn; Med vin och flickor gläd dig när du  
Jag trives helst ibland de blyga ljusen kan!  
De glada sånger och de fulla krusen. Om du se'n, dör en dag förutan kassa,  
Försynen blir kurator i din massa.
3. Om världens skatter tyngde i min hand,<sup>5</sup> Vid sista tulln, när Petrus frågar dig  
Vad du då hastigt bleve rik, Selinda! Vad ont och gott du för med dig från  
För att få lösa några slitna band jorden  
Jag skulle dig med gyllne kedjor binda. Då är det ej stort lönt att rosa sig  
Ja, om ett kejsardöme vore mitt, Med mycken ursäkt stammande på orden,  
För varje famntag blev ett grevskap Ty kan du svara tryggt vid denna port  
ditt; Att du har intet syndigare gjort  
Och ägde jag till gördel himlafältet. Än sugit Lindas läppar och pokalen  
För varje kyss jag gav en sten ut bältet. Han öppnar gavelvitt den stora salen.

# 96. Gellivara - visa

J Gel-li-va-ras trakter Jag kus-kat många gånger Och ut - i ber-gets

schakter Jag bor-rat då-gen lång, Där köl-den många går-ger Var  
 fyr-ti gra-der kall, Och stormens hemska-sånger Mot fönster - ru - lan small.

2. Då tänkte jag på södern  
 och uppå älskad mö,  
 på systrar och på bröder.  
 Skall jag häruppe dö?  
 Nej tack, nog söderns lunder  
 jag skåda skall igen.  
 Jag minns de ljuva stunder,  
 så gärna flugit hän.
3. Igenom ned vi tågar,  
 först genom frusen jord.  
 Förgäves lappen frågar,  
 vad vi skall här i nord.  
 Han häpen står och undrar,  
 när som maskinen går,  
 när pustande han dundrar.  
 när som han farten får.
4. Här gäller hålla stängen  
 och icke släppa tag.  
 för här finns gossar många  
 i vårt arbetslag.  
 Här går ej an att svika  
 nej, bara blinka på,  
 för alla är vi lika,  
 och samma lön vi få.
5. Ibland, men icke sällan,  
 då reser vi till stan,  
 då blir det ljud i skällan,  
 då dricks till andra dan.  
 Och så går hela veckan  
 med rus på samma sätt,  
 tills alla mynt i fickan  
 har sprungit rätt och slätt.
6. Jag minns så väl den kvällen,  
 jag sist i staden var.  
 jag fria till mamsällan,  
 tills jag fick stanna kvar.  
 Nu friar jag ej mera,  
 nu friar hon till mig,  
 för här finns flickor flera.  
 kan jag försäkra dig.
7. Att fria till en flicka  
 som står uppå en krog,  
 det kännes på var ficka,  
 ja, detta vet ni nog.  
 Men vad gör det till saken,  
 ty flickor, vin och sång  
 kan hålla rallarn vaken,  
 ja, hela natten lång.
8. Men nordens möar tycka  
 ju bäst om rallare,  
 för de förtroligt trycka  
 sin själs utkorade.  
 Ty rallaren är gläder,  
 han sorgen slår ihjäl,  
 han drillar sina spader  
 och är en livad själ.

## 97. Lejonbruden

I skimrande bruddräktsåvitsomen snö, står djurläm-jarns dot-ter, en  
 blomstrande mö. Hon tvingats att gi-va en främ-ling sin  
 hand. I mor-gon går fär-den till främ-man-de land.

2. Ren gästerna samlas, men tid är det än  
För Selma att träffa sin trofaste vän.  
Och sorgsen hon gångar till lejonets bur  
Att taga farväl av sitt älskade djur.
3. Hon lägger sig ner, där hon förr varit  
van,  
Och lindar sin arm kring dess böljande  
man.  
Och skogarnas konung sin vildhet har  
glömt.  
När Selma hon smeker och viskar så ömt.
4. »Vi måste nu skiljas, min brudbräkt  
du eer.  
Hav tack, kära vän, nu vi råkas ej mer,  
Jag tvingats att giva en främling min  
hand.  
I morgon går färden till främmande  
land.
5. Du blickar så ömt, du mig säkert förstår.  
Förlåt, kära vän men jag torkar en tår.  
Men hör hur min brudgum han ropar  
igen!  
Farväl nu för alltid min älskade vän!»
6. En kyss nu till avsked hon lejonet ger  
Men mannen vid gallret nu lejonet ser.  
Med ens är dess saktmod och mildhet  
förbi.  
Det reser sig häftigt i fullt raseri
7. Den väldiga svansen nu svängningen tar  
Och Selma står dödsblek men fattning  
hon har  
Att bedja och hota är fåfängt beslut.  
För dörren står djuret. Hon slipper ej ut
8. »Kom hit med en bössa», nu främlingen  
skrek.  
»Ett skott skall väl ända den blodiga  
lek.»  
Och dödstystnad härskar, geväret han  
får.  
Han laddar, nu djuret hans mening  
förstår.
9. Och lejonet rasar i fångslande bur,  
Vill Selma försvara men vet icke hur.  
Ett rytande skallar. Barmhärtige Gud.  
I stycken slet lejonet främlingens brud.
10. Och sedan det druckit den älskades blod.  
Det lägger sig stilla med nedslaget mod.  
Vid bleknande liket det väntar få tröst,  
En kula, som mördande sårar dess bröst.

## 98. Ack, högaste himmel och fallande jord

Måttligt.

The musical score is written in G major (one sharp) and 2/4 time. It consists of three staves of music. The first staff has a treble clef and a key signature of one sharp. The second staff has a bass clef and a key signature of one sharp. The third staff has a treble clef and a key signature of one sharp. The lyrics are written below the notes. Chords G, D7, and C are indicated above the notes.

Ack hö - ga - ste him - mel och fal - lan - de jord, Det pas - sar en  
yng - ling, en yng - ling så god, Du tram - par up - på jor - den, ack,  
öm - k - ligt va - ra må, Att äls - ka en vän den du al - drig kan få.

2. Du talar visst väl, men du tänker inte så,  
För när jag vänder ryggen till, så ler  
du däråt.  
Var gång du till mig går, ja, visst roar  
det dig,  
Att du får tala falskhet och göra narr  
av mig.
3. Ett sådant falskt hjärta får aldrig se  
Gud,  
Så mycket har jag läst i mitt åttonde  
bud,  
Jag med min' öron höra och med min'  
ögon se,  
Att aldrig falskt hjärta jag burit emot  
dig.
4. Om dagen i mitt arbete är du i mitt  
sinn,  
Om natten, när jag sover, så är du i  
min dröm,  
Om morgon, när jag vaknar, vem saknar  
jag då?  
Jag saknar lilla vännen, han är långt  
härifrån.
5. Dina rosenröda kinder och din socker-  
söta mun  
Haver lagt på mitt hjärta en börda så  
tung,  
Den bördan får jag bära och draga för  
dig,  
Så länge som blodet är varmt uti mig.

6. Du söker efter rikedomar, penningar och guld,  
Men du får inte mera än trenne skovlar mull,  
Fyra tunna bräder och sa en svepeduk.  
Blott fyra tunna bräder att få vila i till slut.
7. Nu får jag avsked taga och bjuda dig adjö,  
Jag får ej längre vara din kära fästemo.  
Se dig har jag älskat i liv och i död,  
För dig vill jag våga mitt hjärteblod så röd.

## 99. O, Susanna

Hurtigt.

Jag är född vid gamla Sveriges kust där den stol-ta sku-tan går. Och den första gång han gick ombord kysste han mig öm och huld och han stol-ta sjö-man var min lust från jag blott var sjutton år. Men den sa-de vän-ligt des-sa ord Du är allt mitt hjärtas guld. O, Su-san-na grät ic-ke för din vän, men bliv mig städ-se tro-gen tills jag kom-mer hem i-gen.

2. På den långa resan drog han bort,  
Jag satt ensam. O, min skatt!  
Och när vädret det var riktigt hårt,  
Låg jag vaken mången natt.  
Men när tåren bittert flöt på kind,  
Kom min sjöman hem i hamn  
Och så sjöng han med ett nöjsamt sinn',  
Då han tryckte mig i famn:  
»O Susanna, grät icke för din vän!  
Jag gungat har uppå böljan blå,  
Och här har du mig igen.»
3. Och så talte vi så månet ord,  
Vi förglömdo storm och blåst,  
Men en dag han sa: »Min tös, jag tror,  
Vi behöver snart en präst.  
Jag får ta en tur på två års tid,  
Men är lyckan med din vän,  
Kommer jag med rik'dom åter hit,  
Och vi gå till prästen hän.  
O Susanna, grät dock ej för mig!  
Jag till Kalifornien far  
Och gräver guld för dig.»

4. I ett litet hus vid kusten bor  
Vi som lyckligt äkta par.  
Han kom hem igen, han höll sitt ord,  
Fyra raska barn vi har.  
Han går icke mer på resor, nej!  
Men när stormen rasar vild,  
Han till barmen älskligt trycker mej  
Och så säger han så mild:  
»O Susanna, mitt allt, min fröjd och lust,  
Där finns ej man så glad som jag  
På hela Sverges kust!»

# 100. Anders och Köks-Kajsa

(Anna-Maria Lenngren.)

Haeffner.



*Em* *H7*  
 Cath-ri-na i sin fäll-bänk låg: Hå, hå du sö-ta  
*Em* *G* *Em* *G*  
 An-ders, På gif-tas lek-te hennes håg; Hon i-de-li-ga  
*Em* *H7* *Em*  
 kro-nor såg, Och söm-nen for till fan-ders.

2. Och mörk var natten; blåsten röt;  
 Mot väggen luckan smällde,  
 Och katten skrek och hunden tjöt,  
 Och regnet stritt ur rännan flöt,  
 Och syrsorna de gnällde.
3. Men strax som Jäppe tutat tolv  
 På dörren hördes knacka,  
 Och strax flög upp båd' lås och kolv,  
 Ett spöke stod där mitt på golv,  
 I lång vingåkers-jacka
4. Vid bänken ned det sänkte sig;  
 Aj! hu då! skrek Katrina:  
 »Nå Anders! nå besitta dig,  
 Hur har du hjärta till att mig  
 Med sådan skrämsel pina.
5. Det var ej Anders, stackars karl  
 Nej ödet mände skicka,  
 Att detta själva husbond var  
 Som länge hemlig avsikt bar  
 På Kajsa, fattig flicka.
6. Katrina flög ur bänken opp  
 Förargad kan man tänka.  
 »Bliv kvar», skrek herrn, »min socker-  
 topp  
 Jag pängar till en lång salopp  
 På stunden vill dig skänka».
7. Vid dessa ord en penningpung  
 I hennes barm han lade,  
 Och flickan var så varm och ung,  
 Och jungfrudomen var så tung,  
 Och myntet verkan hade.
8. Köksdörren var ej riktigt stängd,  
 Och han som blev bedragen  
 Kom in i tysthet, blev befängd  
 Och fanns uti sitt strumpband hängd  
 Om ottan andra dagen.
9. Där hängd' han kall och styv och blek.  
 I farstug-dörr'n den arma,  
 Katrina, som nyss honom svek,  
 Kom ut och väsnades och skrek,  
 Så Gud han sig förbarma.
10. Där hängd' han styv och blek och kall.  
 Katrinas sorg var bitter,  
 Se så, nu damp hon knall och fall.  
 Och därmed var balladen all;  
 Och gråt nu den som gitter.